

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2004-2005

18 november 2004

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de aanleg van een stadsrandbos ten zuiden van Antwerpen

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het toenemend aantal klachten over geluidsoverlast en de maatschappelijke verzuring die daarvan de oorzaak is

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het afvalstoffenregister

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over wildschade

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het verbod voor landbouwers in de grensstreek om mest uit te voeren naar bedrijfs-eigen gronden op Frans grondgebied

Vraag om uitleg van de heer Eloi Glorieux tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over gewestoverschrijdende drinkwaterbesmetting in Vlaams-Brabant

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de aanvaardingsplicht voor houtafval

Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed

Donderdag 18 november 2004

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 10.18 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de aanleg van een stadsrandbos ten zuiden van Antwerpen

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de aanleg van een stadsrandbos ten zuiden van Antwerpen.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, tijdens de vorige legislatuur heb ik onder meer in november 2003 de voormalige minister van Leefmilieu een vraag gesteld over de aanleg van een stadsrandbos ten zuiden van Antwerpen. Door de provincie Antwerpen werd hiervoor een lokalisatiestudie uitgevoerd om de best geschikte locaties op te sporen.

Die haalbaarheidsstudie toonde aan dat de aanleg van een stadsrandbos in de zuidrand nooit op één locatie kan worden gerealiseerd. Er werden acht locaties onderzocht. Enkel Moretus-Boshoek van 150 hectare, Edegemse Hoek-Groeningenhof-Pannebossen van 100 hectare en Klaverblad-Cleydael van 50 hectare werden behouden. De haalbaarheidsstudie toont echter aan dat de locatie Edegemse Hoek-Groeningenhof-Pannebossen het minst aanvaardbaar is voor de landbouw. Overleg met de landbouwers is absoluut noodzakelijk.

Op dinsdag 11 mei 2004 bogen de milieuraden van de Antwerpse zuidrand met name Aartselaar, Boechout, Borsbeek, Deurne, Edegem, Hemiksem, Hoboken, Hove, Kontich, Lint, Morsel, Schelle, Wilrijk, Wijnegem en Wommelgem zich over de aanleg van stadsrandbossen aan de zuidrand van de stad Antwerpen. Toen werd besloten dat definitieve beslissingen zouden worden genomen in het najaar van 2004, na het aantreden van de nieuwe minister.

Mijn verbazing was dan ook groot toen ik in een krantenartikel las dat de voormalige minister van Leefmilieu op 9 juni – dus vier dagen voor de verkiezingen van dit parlement – in Wilrijk een gedenkplaat heeft onthuld op de plek waar de toegangspoort zal komen van het stadsrandbos. Werd het bos dan al officieel geopend zonder medeweten van de milieuraden van de gemeenten en van de betrokken schepenen? Of mogen we veronderstellen dat het louter om een verkiezingsstunt van de voormalige minister ging?

In Aartselaar werd het gebied De Reukens door de gemeenteraad naar voren geschoven als groene locatie, maar dit gebied wordt in de haalbaarheidsstudie niet in overweging genomen. Ik stel me daar vragen bij.

Mijnheer de minister, het is duidelijk dat veel gemeenten in de zuidrand bijzonder geïnteresseerd zijn in de aanleg van een stadsrandbos. Ik wens u daarom de volgende vragen te stellen.

Werd het bos reeds officieel geopend? Dat lijkt me onlogisch, want de plannen moeten nog verder worden uitgewerkt.

De Vlaamse Regering wil 12,5 miljoen euro besparen op de aankoop van bos- en natuurgebied.

Van den Eynde

Zullen deze besparingen invloed hebben op de mogelijke aanleg van een stadsrandbos ten zuiden van Antwerpen? Of werd hiervoor reeds in kredieten voorzien?

Drie locaties werden behouden. Eén ervan, de Edegemse Hoek-Groeningenhof-Pannebossen, zou volgens de haalbaarheidsstudie het minst aanvaardbaar zijn voor de landbouwsector. Werd hiervoor reeds overleg opgestart met de landbouwers uit dit gebied? Zo ja, wat zijn de resultaten ervan? Ik heb vernomen dat ze hun activiteiten zouden kunnen blijven uitoefenen in het zogenaamde stadsrandbosgebied.

Meent u dat het gebied De Reukens mee kan worden opgenomen in de ontwikkeling van een stadsrandbos in de zuidrand van Antwerpen? Aartselaar bevindt zich immers ook in die zuidrand.

Wanneer zal het samenwerkingsakkoord worden ondertekend zodat het stadsrandbos echt kan worden gerealiseerd?

Hoe zullen de gemeenten uit de zuidrand verder worden betrokken bij de totstandkoming van het stadsrandbos?

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in de locatiestudie werden inderdaad een aantal voorstellen als meest preferentieel voorgedragen. In het proces van de totstandkoming van de locatiestudie en de presentatie van de resultaten, werd heel nadrukkelijk aandacht besteed aan het maatschappelijk gebeuren. Er werden heel wat mensen geconsulteerd. De administratie Bos en Groen heeft veel werk verricht. Ze is naar de gemeentebesturen getrokken, heeft een hoorzitting georganiseerd met diverse milieuraden uit de regio, heeft gepraat met landbouworganisaties en heeft meermaals overleg gepleegd met het provinciebestuur van Antwerpen, waaraan werd gevraagd om een proactieve rol te spelen in het besluitvormingsdebat.

In de locatiestudie werden diverse criteria gehanteerd om te bepalen welk soort gebied best in aanmerking komt. Er zijn ecologische en recreatieve criteria, maar ook criteria die te maken hebben met

de ruimtelijke ordening en de structuur van een gebied. De doelstelling was om via een stadsbos de bestaande versnippering tegen te gaan. Edegemse Hoek is op dat punt een erg preferentieel gebied. Het enige minpunt betreft de landbouw. Het gebied kent een grote potentie om aan te sluiten bij bestaande recreatieve polen. Ik denk daarbij onder meer aan het golfterrein Drie Eycken in Edegem. Er zou bij het provinciebestuur Antwerpen een ruimtelijk uitvoeringsplan in voorbereiding zijn om het golfterrein te regulariseren en in een ruimer kader te plaatsen. Het golfterrein zou in een ruimer stadsrandbos ten zuiden van Antwerpen worden geïntegreerd.

Soms wordt Antwerpen als eerste bediend, maar op het vlak van stadsrandbossen bengelt de stad achteraan. Dat heeft ook zijn voordelen omdat er lessen kunnen worden getrokken uit de ervaringen met andere steden, zoals Gent en Kortrijk. Mijnheer de minister, in welke mate wenst u het proces dat de voorbije jaren is opgestart, verder te zetten en tot een goed einde te brengen?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, er is inderdaad een lokalisatiestudie uitgevoerd door het Vlaamse Gewest in samenwerking met het provinciebestuur van Antwerpen. Deze studie heeft drie gebieden als mogelijke locaties voor de ontwikkeling van een stadsrandbos rond Antwerpen geselecteerd.

Voor één van die gebieden, Edegemse Hoek-Groeningenhof-Pannebossen, werd een bestuurlijk draagvlak ontwikkeld met Edegem, Aartselaar en Kontich voor het uitvoeren van een onderzoek naar de concrete inrichtings- en implementatiemogelijkheden voor dergelijk stadsrandbos. Volgens mijn informatie bestaat bij elk van de gemeenten de bereidheid om samen met de provincie en het gewest zo'n studie op te starten. Er werd concreet afgesproken dat de afdeling Bos en Groen van het Vlaamse Gewest een ontwerp van bestek voor deze studie zal opmaken. Op basis daarvan zal met het provinciebestuur van Antwerpen en de gemeenten Edegem, Aartselaar en Kontich worden overlegd om een definitief bestek op te maken. Ik spreek me er niet over uit of de vorige minister voorbarig is geweest omdat dat niet relevant is.

Het realiseren van stadsbossen blijft een van de prioriteiten van het bosbeleid en wordt met de

Peeters

bevoegde administratie uitgevoerd. De Vlaamse overheid blijft dus partner in concrete projecten en zal haar aandeel in de effectieve realisatie van het stadsrandbos honoreren. U moet daar niet bezorgd over zijn. De verschillende fases en werkzaamheden worden voortgezet.

Tijdens de lokalisatiestudie werd overlegd met de landbouworganisaties. Daarnaast werd de studie ook begeleid door een stuurgroep waarin vertegenwoordigers van Aminal, de administratie Land- en Tuinbouw en de Vlaamse Landmaatschappij zelden. Tijdens het geplande onderzoek naar de concrete inrichtings- en implementatiemogelijkheden voor het stadsrandbos in het gebied Edegemse Hoek-Groeningenhof-Pannebossen, zal ook worden overlegd met de betrokken individuele landbouwers. Overleg en participatie met alle actoren hebben voor de afdeling Bos en Groen steeds een belangrijke rol gespeeld bij het voeren van studies. De afdeling wenst deze werkwijze dan ook aan te houden. Ik hoop dat ik de ongerustheid op deze manier kan wegnemen.

De afdeling Bos en Groen is betrokken bij de ontwikkelingen van het gebied De Reukens, maar heeft in dit verband een afspraak met de gemeente Aartselaar. De gemeente zal zelf een initiatief nemen inzake dit gebied, gelet op de beperkte omvang en de lokale verankering. De afdeling Bos en Groen speelt hierbij een ondersteunende rol en heeft zich geëngageerd om deze te blijven spelen bij de realisatie.

Vooraleer een samenwerkingsovereenkomst met de betrokken gemeenten kan worden ondertekend, is er nog voorbereidend studiewerk nodig. De volgende stap is dus het opstarten van de haalbaarheidsstudie. In overleg met de betrokken besturen – de provincie Antwerpen en de gemeenten Edegem, Aartselaar en Kontich – zal een bestek voor het uitbesteden van deze studie worden opgemaakt. Na de aanbestedingsprocedure kan de opdracht worden gegund. Het is mogelijk dat deze werkwijze reeds kan gelden als de feitelijke start van de samenwerking.

Tijdens de studie is overleg gevoerd met alle gemeenten uit de zuidrand, om de aanvaardbaarheid van de onderzochte locaties in relatie met de autonome gemeentelijke ontwikkelingen af te toetsen.

Na het afronden van de studie werden de eindresultaten gecommuniceerd naar alle gemeenten – colleges en adviesraden – tijdens een open milieuraad, georganiseerd op 11 mei 2004 op initiatief van de milieuraad van Aartselaar.

Dergelijke initiatieven zullen ook in het kader van het gepland haalbaarheidsonderzoek plaatsvinden. Los van deze initiatieven werd door de afdeling Bos en Groen en de provincie Antwerpen steeds ingegaan op vragen naar informatie van de betrokken gemeenten.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, het samenwerkingsakkoord is dus nog niet afgerond, aangezien nog een aantal studies moeten worden uitgevoerd. Ik denk dat ik ervan uit mag gaan dat het bos nog niet officieel geopend kan zijn.

Het is heel belangrijk dat de aanleg van een stadsrandbos wordt gesteund door alle lagen van de bevolking en alle politieke partijen. Pas dan heeft dit kans op slagen. Ik vond het jammer dat dit dossier tijdens de verkiezingsperiode werd gemonopoliseerd door één partij. Ik vroeg me af of het bos nu officieel was geopend of niet. Ik dacht dat er nog studiewerk en debat nodig waren, en ook de milieuraad en de schepen van leefmilieu waren verast omdat ze niet op de hoogte waren.

Er werd een gedenkplaat onthuld, enkel met de leden van één partij. Ik vind dit heel jammer. De aanleg van een stadsrandbos mag niet worden gemonopoliseerd door één partij. Iedereen moet dit kunnen ondersteunen. Mijn verbazing hierover was de aanleiding voor deze vraag.

Mijnheer de minister, ik denk dat u dit dossier op een goede manier zult opvolgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het toenemend aantal klachten over geluidsoverlast en de maatschappelijke verzuring die daarvan de oorzaak is

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Caron tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het toenemend aantal klachten over geluidsoverlast en de maatschappelijke verzuring die daarvan de oorzaak is.

De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik heb deze vraag eerst gesteld aan minister Vervotte en minister-president Leterme, want ik dacht dat het misschien te maken had met het welzijn van de Vlamingen of met overheidscampagnes en sensibilisering. Mijnheer de minister, uiteindelijk werd geoordeeld dat ik deze vraag aan u moet stellen.

Het is een thematiek die veel verder reikt dan de bevoegdheid van deze commissie. Het typeert de werking van onze organen en van het parlement dat we last hebben van verzuring en transversale en horizontale problematieken, maar dat we er geen sectorale antwoorden op kunnen formuleren. Geluidsoverlast is maar één aspect, we zouden het ook kunnen hebben over sluikstorten, wat ook veel ruimer is dan de afvalproblematiek.

Ik heb de vraag opgesteld op 12 oktober, zodat in mijn vraag enkel voorbeelden tot die datum zijn opgenomen. Ik heb nadien nog wat zaken opgezocht en heb een heel pak voorbeelden van verzuurde onderwerpen verzameld.

In sommige gevallen kan geluidsoverlast lastig zijn voor buurtbewoners, en zijn de klachten terecht. Het is een ernstig probleem, waarbij we soms de grenzen van de verdraagzaamheid en het goed fatsoen overschrijden.

Ik wil toch even mijn laatste ervaring meegeven. Zaterdagavond nam ik de trein van Sint-Truiden naar Kortrijk en werd vergezeld door zowat 1.000 technoliefhebbers, die naar de I Love Techno-fuif in Gent gingen. Ze hadden er plezier in met fluitjes – die ook door scheidsrechters worden gebruikt –

de trein te onderhouden. Ik kan u verzekeren, soms kan geluidsoverlast ergernis opwekken.

Steeds meer mensen klagen over dergelijke onderwerpen. Ook de pers gaat volgens mij niet vrijuit, maar daar gaat het vandaag niet over. Het betreft hier kerkklokken die steeds minder mogen luiden, fuifzalen die worden gesloten en skateboards die te veel lawaai produceren. De andere voorbeelden zal ik jullie besparen. Iedereen weet ondertussen waarover het gaat.

Ik vraag me af of de Vlaamse overheid een bijdrage zou kunnen leveren om iets aan deze problematiek te doen of om deze tendens te keren. Zouden we de mensen door middel van een sensibiliseringscampagne op de radio, op de televisie en in de geschreven pers tot meer verdraagzaamheid kunnen oproepen? Ik weet dat de communicatiebudgetten steeds kleiner worden. Bestaan er misschien betere strategieën om het welbehagen van de Vlamingen te verhogen?

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Mijnheer de voorzitter, ik zou kort op de woorden van de heer Caron willen reageren. Mijns inziens, is de stijging van het aantal door burgers ingediende klachten grotendeels te wijten aan de regelnevel die de laatste jaren, onder meer door de partij van de heer Caron, is doorgevoerd. Het op deze manier gecreëerde wetelijk kader biedt de mensen meer mogelijkheden om allerhande klachten in te dienen. Ik sta zelf trouwens ook niet achter al deze klachten.

Sommige mensen proberen hier momenteel een politieke zaak van te maken. In de kranten wordt de stijging van het aantal klachten aan de verzuring van de maatschappij geweten. Soms wordt mijn partij hierbij zelfs geïmpliceerd. Ik vind de vraag aan de minister om weer eens een campagne voor meer verdraagzaamheid te financieren volledig onterecht.

Tot slot zou ik nog een voorbeeld aan het lijstje van de heer Caron willen toevoegen. Sedert enkele weken kampt de Kinopolis-groep met door allochtonen veroorzaakte geluidsoverlast en andere problemen.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, ik zou het hier even over de richtlijn van het Europees Parlement inzake de beheersing van het omgevingslawaai van 2002 willen hebben. De Vlaamse Regering heeft deze Europese richtlijn nog steeds niet geïmplementeerd. Voormalig minister Sannen heeft destijds verklaard dat hij dit in de Vlaamse reglementering zou opnemen. Is hier al meer over geweten? Hoe zit het hiermee?

De voorzitter: Ik wil er even op wijzen dat de Ombudsman van de Vlaamse Gemeenschap dit onderwerp hier binnenkort wellicht ter sprake zal brengen. Geluidsoverlast is namelijk een van de punten die steeds aan bod komen in zijn jaarverslag.

Verdraagzaamheid werkt eigenlijk in twee richtingen. Het gaat niet enkel om verzuring, maar ook om klachten. Ik vind het spijtig dat mensen steeds minder van elkaar kunnen verdragen. Zo is onlangs zelfs een kraaiende haan de keel dichtgeknepen.

Er bestaat evenwel een wettelijk instrumentarium om geluidsoverlast aan te pakken. Dit instrumentarium functioneert steeds beter. De bewijslast vormt hierbij nog steeds het grootste probleem, maar ook op dit vlak hebben we vorderingen geboekt.

Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, zoals gewoonlijk heb ik heel wat documentatie meegebracht. Ik ben niet van plan alles wat ik op papier heb hier uitgebreid toe te lichten. Ik zal de leden van deze commissie alles bezorgen, zodat ze deze teksten eens op een rustig moment, ongehinderd door lawaai, kunnen doornemen.

Ik wil het eerst even over de feiten hebben. Aangezien hierover regelmatig studies worden uitgevoerd, beschikken we over heel wat objectieve gegevens. Zo berekent het Milieu- en Natuurrapport het aantal potentieel ernstig door geluid gehinderden. Het percentage potentieel ernstig gehinderden is gedurende vele jaren ongeveer constant gebleven. Uit een schriftelijke bevraging van de Vlaamse bevolking, het Leefomgevingsonderzoek, is gebleken dat de ernstige geluidshinder niet aanzienlijk is toegenomen. De objectieve onderzoeksresultaten komen niet overeen met de stijging van het aan-

tal klachten. De objectieve gegevens waarover we beschikken, staan haaks op de gevoeligheid bij de bevolking.

Mijns inziens, zijn er verschillende redenen voor de stijging van het aantal klachten. Zo is de burger mondiger geworden. Dit is een goede zaak. Het aantal meldpunten is gestegen. Op die manier heeft de burger de indruk gekregen dat hij iets kan doen, en dat leidt tot een stijging van het aantal klachten. De media-aandacht is hier al even ter sprake gekomen. De actiegroepen zijn steeds beter georganiseerd. Ook hier is op zich niets mis mee.

Vooral met betrekking tot de luchthavens is het aantal klachten spectaculair gestegen. Tijdens de discussies over DHL heb ik dagelijks honderden e-mails over geluidshinder ontvangen. Dat deze actiegroepen goed zijn georganiseerd, betekent uiteraard niet dat ze deze berichten geheel onterecht de wereld hebben ingestuurd.

De gevoeligheid voor geluidshinder is gestegen. Dit is evenwel geen Vlaams of Belgisch probleem. Ik heb wat onderzoek bij elkaar gezocht, bijvoorbeeld in Nederland. Ook hier kunnen we zien dat de hinder is toegenomen alhoewel de geluidsbelasting is gedaald. Ik heb ook cijfers van Zwitserland. In Vlaanderen kunnen we een gelijkaardig resultaat uit onderzoek aanhalen. De gerapporteerde geluidshinder door de luchtvaart neemt in Vlaams-Brabant toe tussen 2001 en 2004. Deze toename is niet in overeenstemming met de evolutie van de gemeten en berekende parameters.

Ik stel de zaak algemeen. Een van de sociologische theorieën is dat onze maatschappij steeds meer gericht geraakt op de risico's, bedreigingen en negatieve effecten van de geïndustrialiseerde maatschappij. Voorbeelden van dergelijke risico's zijn onder meer schade aan het leefmilieu, de nucleaire uitstraling, de voedselveiligheid en dergelijke. Dit is een vrij ruime tendens die zich in heel Europa voordoet.

Het probleem heeft te maken met een veranderend maatschappijbeeld, het wegvallen van vertrouwen en andere elementen, die ertoe leiden dat er meer klachten zijn niettegenstaande er objectieve gegevens voorhanden zijn die aantonen dat de geluidshinder niet gevoelig stijgt. U hebt verwezen naar sensibiliseringscampagnes. Het is opgenomen in

Peeters

het milieubeleidsplan 2003-2007, zeker aangaande burenhinder, dat eerst met elkaar praten nuttig kan zijn. Aan de veroorzaker kunnen we zeggen: denk na alvorens lawaai te maken. Er is ook de ontvanger. Ik denk dat spreken met uw burens, alvorens klacht in te dienen, meer aangewezen lijkt, ook al zijn er juridische elementen en kan men naar de rechtbank stappen. We moeten dit meer stimuleren, hoewel dat niet eenvoudig is.

Het welbehagen van elke Vlaming verhogen is geen gemakkelijke opdracht maar daarvoor zitten we onder meer hier. Eenduidige oplossingen zijn er ook niet. De overheid kan niet alles en kan het niet alleen. Bouwen aan een beter Vlaanderen is de opdracht van iedereen. Het Vlaams regeerakkoord bevat daartoe een aantal belangrijke aanzetten en dat is evident.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik ben het ermee eens dat er geen pasklaar antwoord bestaat en dat we geen wondermiddel in de kast hebben liggen, noch een perfecte sensibiliseringscampagne hebben om de problemen op te lossen. Het zal vooral via goed bestuur moeten worden aangepakt.

Mijn vraag is niet specifiek gericht op de veroorzaker of de ontvanger, maar op de beide kanten van het verhaal. Het gaat over een maatschappelijk fenomeen dat we in de gaten moeten houden. Handhaving is één facet, daar hebben we juridische instrumenten voor nodig. Het is echter ook een kwestie van mentaliteit en daar moeten we bijzonder veel aandacht aan blijven besteden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het afvalstoffenregister

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie,

Leefmilieu en Natuur, over het afvalstoffenregister.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het op 30 april 2004 gewijzigde Vlarea-besluit bepaalt dat, naast het indienen van een jaarrapport, gemeenten nu ook verplicht zullen worden om een gedetailleerd afvalstoffenregister bij te houden. In artikel 6.2.3 van het Vlarea-besluit staat dat de gemeente de ingezamelde afvalstoffen moet registreren op hoeveelheid, aard, verwerkings- of toepassingswijze, naam, adres en identificatienummer van de afvalstoffen. Het afvalstoffenregister moet minstens elke maand aangevuld worden met de meest recente gegevens.

Hoe dit afvalstoffenregister er moet uitzien, wordt nergens bepaald. Men laat de gemeente hierin de vrije keuze. Het kan manueel worden opgemaakt, maar het mag ook in elektronische vorm. De vraag is echter of het ontbreken van uniformiteit wel bevorderlijk is voor de verwerking ervan door OVAM. Bovendien kunnen we ons eveneens de vraag stellen of de manier waarop het afvalstoffenregister wordt opgevraagd, wel getuigt van administratieve vereenvoudiging.

Het is ook niet helemaal duidelijk waarom gemeenten nu verplicht worden om een afvalstoffenregister bij te houden, aangezien de cijfergegevens toch bij de afvalintercommunale bekend zijn. Deze zware bijkomende administratieve taak levert mijns inziens totaal geen bijdrage tot een beter afvalbeheer.

Mijnheer de minister, kunt u de noodzaak aantonen waarom gemeenten nog een afzonderlijk afvalstoffenregister moeten bijhouden, terwijl de gegevens reeds bekend zijn bij de afvalintercommunales?

Als die afvalstoffen dan toch moeten worden geregistreerd, en gelet op de nood aan administratieve vereenvoudiging, waarom wordt er dan geen uniformiteit doorgevoerd waardoor de gegevens beter zouden kunnen worden verwerkt?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mevrouw Van den Eynde, aangaande de noodzaak van een afvalstoffenre-

Peeters

gister heb ik een aantal artikelen die aantonen dat er vanuit juridisch oogpunt zeker een grond is om dat register aan te leggen. Ik zal u deze gegevens overmaken.

Veel gemeenten exploiteren nog zelf hun containerparken. De aangeleverde en afgevoerde gegevens moeten in het kader van de jaarlijkse meldingsplicht ook worden bijgehouden. De intergemeentelijke samenwerkingsverbanden hebben in dergelijke gevallen geen zicht op de afvalstoffengegevens van een gemeente.

Ik denk dat het probleem zich daar situeert. Slechts in een beperkt aantal Vlaamse gemeenten staan de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden momenteel in voor het volledige beheer van de huishoudelijke en vergelijkbare bedrijfsafvalstoffen. Het is dus opportuun dat niet alleen de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden, maar ook de gemeenten een afvalstoffenregister bijhouden en dat maandelijks updaten, minstens met de gegevens waarover de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden niet beschikken.

U vraagt waarom geen uniformiteit wordt ingevoerd voor het registreren van afvalstoffen. Ik verwijs opnieuw naar Vlarea. Ik zal de artikels in kwestie niet voorlezen, maar ze u laten bezorgen. Ik kort mijn antwoord in, omdat uw verzoek pertinent is. Ik zal in overleg met de VVSG en de betrokken intercommunales nagaan op welke manier ervoor kan worden gezorgd dat de gemeenten de gegevens van de intercommunales niet langer opnieuw moeten bewerken en zo een zekere uniformiteit wordt ingevoerd.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het verheugt me heel erg dat u de zaak opnieuw zult bekijken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over wildschade

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Verfaillie tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over wildschade.

De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, in bepaalde regio's van West-Vlaanderen klagen landbouwers regelmatig over wildschade. In de streek van Damme, Brugge en Knokke-Heist worden heel wat landbouwgewassen vernield door ganzen. Elders in de provincie zijn er problemen met schade aan groenten door diverse duivensoorten.

Om het probleem in kaart te brengen, organiseerde de provincie West-Vlaanderen in samenwerking met de gemeentebesturen een enquête bij de landbouwers. Via die enquête werd voor 143.000 euro aan wildschade gemeld. De werkelijke jaarlijkse totale schade zal dit bedrag evenwel ruim overschrijden.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van de resultaten van de enquête van de provincie West-Vlaanderen? Welke acties onderweegt u te nemen om de schade in de toekomst te beperken? Dringen zich geen initiatieven op om het jachtdecreet aan te passen en zodoende een efficiënter wildbeheer toe te staan? Bent u van plan om gesprekken te voeren met de provincie en de betrokken sectoren?

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de vraag van de heer Verfaillie is correct, maar het probleem beperkt zich niet tot West-Vlaanderen. Ook in andere provincies wordt men geconfronteerd met ganzen, duiven en andere vogelsoorten die schade toebrengen. Het is belangrijk om de problemen op een efficiënte wijze te voorkomen en om daarnaast ook de schadegevallen efficiënt op te volgen. De huidige regelgeving is bijzonder complex. Mensen die reeds zo overvraagd zijn, zullen de achterhaalde procedures, onder meer bij de vrederechter, niet volgen. Ik stel voor dat de eenvoudige gemeentelijke schat-

De Meyer

tingscommissie als voorbeeld wordt gebruikt en dat een soortgelijke regelgeving wordt opgesteld. Zo kan een commissie worden opgericht die bestaat uit deskundigen op het vlak van landbouw, natuur en financiën. Die oplossing zou eenvoudig en transparant zijn.

De voorzitter: De heer Wymeersch heeft het woord.

De heer Frans Wymeersch: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de heer Verfaillie heeft het probleem goed geschetst en ik sta ook achter zijn suggestie om vanuit het Vlaams Parlement via een ontwerp of voorstel van decreet de decreetgeving inzake jacht te herbekijken en aan te passen aan de noden van vandaag. Ook door externe maatregelen is de populatie van bepaalde diersoorten proportioneel niet meer wat ze zou moeten zijn. Door menselijke ingrepen hebben we zelf het natuurlijke evenwicht verstoord in het recente verleden. We moeten hiermee rekening houden bij een evaluatie van het Jachtdecreet en bij het nemen van eventuele andere maatregelen.

Mijnheer de minister, bent u bereid om de nodige studies te laten uitvoeren met het oog op een aanpassing van de regelgeving? Bent u bereid om met de betrokkenen overleg te plegen, bijvoorbeeld met de wildbeheereenheden die dagelijks op het terrein aanwezig zijn en weten wat er gebeurt? Bent u bereid om op middellange termijn gepaste maatregelen te nemen?

De voorzitter: Mijnheer de minister, bij ons is het probleem eerder bescheiden en wordt de schade vooral veroorzaakt door duiven, ganzen en aalscholvers. In Frankrijk is het probleem veel groter. Daar is een proliferatie van everzwijnen. Per jaar worden er honderden miljoenen euro uitbetaald omwille van de wildschade door everzwijnen. Per departement is er een bevoegde commissie. In de zuidelijke departementen loopt de schade op tot 200 à 300 miljoen euro per jaar. De ervaring van de Franse commissies kan ons ook helpen in de strijd tegen wildschade. In Frankrijk weet het 'office nationale de la chasse' heel goed hoe het evenwicht tussen landbouw en ecologie kan worden bewaard. In Frankrijk zijn ook reeds diverse wetenschappelijke studies gemaakt over het probleem. Misschien kan het Franse systeem ons tot voorbeeld

strekken. We moeten het warm water immers niet opnieuw uitvinden in Vlaanderen. De jacht is voor sommigen hier van groot belang, maar blijft bescheiden in vergelijking met andere landen.

Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, wij zijn er om problemen op te lossen. Als er problemen zijn, zullen we trachten om die op te lossen samen met alle actoren en aan de hand van alle invalshoeken. We zullen ook ingaan op de verzoeken om de genoemde voorbeelden te bekijken.

Mijnheer Verfaillie, de afdeling Bos en Groen heeft het afgelopen jaar heel wat contacten gehad met de provincie West-Vlaanderen, maar we werden pas recentelijk op de hoogte gebracht van het initiatief waarnaar u verwijst. Op 8 november ontvingen we een gedetailleerd verslag van de aanpak en de resultaten van de studie. We zijn dus op de hoogte van de problemen – die zich blijkbaar niet beperken tot West-Vlaanderen.

In uw tweede vraag verwijst u naar de definities uit het Jachtdecreet. Daarin staan definities van 'wild' en van 'jachtwild'. Voor wat het jachtwild betreft, kunnen we ons baseren op de jaarlijks door de wildbeheereenheden gemelde aantallen afschot, de voorjaarstellingen en de aanvragen tot bestrijding of bijzondere bejaging van wildsoorten. Die zaken worden vrij goed opgevolgd. Het probleem situeert zich eerder bij de probleemsoorten. Uit de cijfers blijkt dat de bejaging en bestrijding van de Canadese gans en grauwe gans beperkt zijn tot West-Vlaanderen. Misschien worden ook andere provincies met deze ganzen geconfronteerd. We moeten eens nadenken over de meest geschikte methode en maatregelen.

Ik zal niet in detail ingaan op de vergoedingsregeling. De zogenaamde bestrijding van de grauwe gans en Canadese gans is onder bepaalde voorwaarden mogelijk buiten de vogelrijke gebieden. Binnen de vogelrijke gebieden en bij ernstige schade aan gewassen is bestrijding weliswaar mogelijk van de houtduif en het konijn, maar niet van grauwe gans en Canadese gans. Ik ben bereid om in overweging te nemen om dit verbod op bestrijding van beide vermelde ganzensoorten in de vogelrijke gebieden te herzien, maar het is een delicate zaak.

Niet alleen de grauwe en de Canadese gans vormen een probleem, maar ook de verwilderde duif,

Peeters

de kraai en de kauw vallen niet onder de jachtwetgeving, maar kunnen wel schade aanrichten. Ze vallen niet onder de jachtwetgeving daar ze niet als jachtwild gecatalogeerd staan. Bovendien wordt het gebruik van middelen om schadelijk wild te verjagen van landbouwpercelen, zoals het veldkanon, dikwijls beperkt door gemeentelijke of andere reglementeringen – denken we maar aan de geluidsoverlast die in een vorige vraag werd besproken.

Mijn diensten waren en blijven steeds bereid tot overleg met de provincie en met de betrokken sectoren. We zullen de vergelijking maken met methoden die in andere landen worden toegepast, het Jachtdecreet grondig bekijken en nagaan wat kan gebeuren met dieren die niet onder de categorie jachtwild vallen. We zullen daarbij rekening houden met de diverse gevoeligheden zoals ecologie en jacht.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik wil nog opmerken dat zelfs de groene beweging in West-Vlaanderen zich terdege bewust is van het probleem van de ganzen. De groene beweging gaat immers overal rondvaren in bootjes om de eieren van de ganzen te klutsen zodat er geen extra kuikens op de wereld komen. Het probleem is vrij groot in de regio. De burgemeester van Damme heeft al meerdere keren contact met me opgenomen. In de huidige wetgeving zit niet direct een oplossing vervat voor dit grote probleem waarmee de landbouwers kampen. Het zou goed zijn om op de uitnodiging in te gaan en te onderzoeken hoe de regelgeving eventueel kan worden gewijzigd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Jan Verfaillie tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het verbod voor landbouwers in de grensstreek om mest uit te voeren naar bedrijfseigen gronden op Frans grondgebied

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Verfaillie tot de heer Peeters, Vlaams

minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het verbod voor landbouwers in de grensstreek om mest uit te voeren naar bedrijfseigen gronden op Frans grondgebied.

De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, heel wat landbouwers uit de grensstreek met Frankrijk, beschikken naast de hoofdzetel van hun bedrijf in Vlaanderen ook over gronden in Frankrijk. Veurne ligt aan de Franse grens, maar het probleem beslaat de hele grensstreek.

In het verleden waren er steeds problemen met het uitrijden van bedrijfseigen dierlijke mest van Vlaamse boeren op hun akkers in Frankrijk. Na tussenkomst van de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen en na inspanningen geleverd door de Mestbank, leek het probleem volgens de mediaberichten opgelost. Op het terrein stellen we echter vast dat ondanks de gemaakte afspraken met de Franse overheid, geen toelating wordt gegeven om met de dierlijke mest naar de bedrijfseigen Franse gronden te rijden. Recent werden gelijkaardige problemen vastgesteld bij bedrijven die gronden hebben in Wallonië.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van het probleem? Welke acties overweegt u om het op te lossen? In de grensstreek worden landbouwers met zware problemen geconfronteerd door de Vlaamse decreetgeving en omdat ze hun mest niet naar hun gronden in Frankrijk kunnen brengen.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Een aantal jaren geleden beschouwde men mest die werd uitgevoerd, als verwerkte mest. Een aantal landbouwers wordt nu met superheffingen geconfronteerd omdat ze rechtstreeks mest hebben uitgevoerd zonder die eerst te verwerken. Is rond deze problematiek al verder onderzoek gebeurd?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, mijnheer De Meyer, er is onderzoek bezig naar het door u aangehaalde probleem. Als u hier een aparte vraag van maakt, dan kan ik daar een uitgebreid antwoord op formuleren.

Peeters

Mijnheer Verfaillie, de Mestbank heeft onlangs mezelf en de minister van Landbouw, de heer Leterme, op de hoogte gebracht van de problematiek van de grensboeren met grond in Wallonië of Frankrijk. We zijn dus volop bezig met het dossier. De Mestbank heeft een aantal acties gepland. Er is een uitnodiging voor overleg gestuurd naar de bevoegde Franse autoriteiten, zowel gericht aan het Département du Nord, waar de meeste grenspercelen van Vlaamse grensboeren liggen, en aan de overkoepelende bevoegde dienst in Parijs. De Mestbank wil via dit overleg tot een akkoord komen met de Franse autoriteiten om het bemesten van percelen van grensboeren in de toekomst blijvend mogelijk te maken.

Het is echter zo dat op basis van ‘Verordening 1774/2002 tot vaststelling van gezondheidsvoorschriften inzake niet voor menselijke consumptie bestemde dierlijke bijproducten’ de Franse autoriteiten eenzijdig het uitrijden van mest op grenspercelen kunnen verbieden. Dit maakt ons afhankelijk van de goodwill van Frankrijk. De moeilijkheden die zich nu voordoen, zijn volgens de Franse autoriteiten te wijten aan onregelmatigheden uit het verleden inzake mestafzet op Franse gronden. Om een duurzaam akkoord met Frankrijk te bekomen, is het van belang dat de geldende wetgeving correct wordt nageleefd. In samenwerking met de provinciale overheid van West-Vlaanderen onderzoekt de Mestbank momenteel op welke wijze de controles op mesttransporten door de lokale politie in de grensstreek kunnen worden verscherpt.

Momenteel is de mestexport naar Wallonië nog steeds geblokkeerd omdat volgens de Waalse wetgeving mest als afval wordt beschouwd en omdat er omwille van politieke redenen geen derogatie werd verleend om Vlaamse mest in te voeren. Dit importverbod is ook geldig voor grensboeren die mest willen uitrijden op grenspercelen in Wallonië. Aangezien het politieke landschap na de verkiezingen ook in Wallonië is veranderd, zal ik een initiatief nemen om de onderhandelingen opnieuw op te starten. Ik krijg trouwens signalen dat de Waalse boeren vragende partij zijn voor kwaliteitsvolle Vlaamse mestproducten.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft het woord.

De heer Jan Verfaillie: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Ik vraag u om dit dos-

sier te blijven opvolgen. Er zijn problemen met Wallonië en Frankrijk. Als u beide problemen binnen afzienbare tijd kunt oplossen, zult u bij de landbouwers aan respect winnen. Al moet het gezegd dat u vandaag al enorm wordt gerespecteerd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Eloi Glorieux tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over gewestoverschrijdende drinkwaterbesmetting in Vlaams-Brabant

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Glorieux tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over gewestoverschrijdende drinkwaterbesmetting in Vlaams-Brabant.

De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, op 4 november berichtte Le Soir dat de Vlaamse Maatschappij voor Watervoorziening verontrustende brieven verstuurd aan de bevoegde Waalse instanties over de aanwezigheid van betekenisvolle concentraties aan zware metalen in de bodem van het Waals-Brabantse Grez-Doiceau. Concreet gaat het over toxische metalen, zoals lood en magnesium. Deze zware metalen kwamen in de bodem terecht als gevolg van illegale lozingen van de gewezen batterijenfabriek Tudor. Dit probleem werd twee jaar geleden al eens aangekaart in de gemeenteraad van Grez-Doiceau waarbij onder meer de halfslachtige sanering aan de kaak werd gesteld.

De bodemvervuiling kwam aan het licht tijdens de bouw van een waterzuiveringsstation voor het water van de Train, een zijriviertje van de Dijle. Deze bodembesmetting is niet onbelangrijk met het oog op de drinkwatervoorziening. Naast de Waalse gemeente Pécrot wordt ook het drinkwatercaptatiepunt van Sint-Agatha-Rode, in het Vlaams-Brabantse Huldenberg, door dit waterbekken bevoorrad. Dit laatste voorziet zo'n 100.000 inwoners tussen Leuven en de Druivenstreek van drinkwater. Op heel korte termijn zullen er geen problemen zijn, maar de kans bestaat dat op langere termijn

Glorieux

de bodembesmetting het grond- en drinkwater besmet.

Mijnheer de minister, heeft de VMW afdoende antwoorden gekregen van de bevoegde Waalse autoriteiten op de brieven die werden verstuurd? Hebt u ondertussen hierover contact gehad met uw Waalse collega? Zo ja, met welk resultaat? Wat is de precieze staat van vervuiling en welke mogelijke gewestoverschrijdende impact heeft deze? Welke zijn de mogelijke gevolgen voor de drinkwatervoorziening via het bekken van Sint-Agatha-Rode? Is er gevaar voor de volksgezondheid? Welke maatregelen zult u nemen om dit probleem op te lossen?

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Mijnheer de voorzitter, ik had een bijna identieke vraag klaargemaakt over deze vervuiling, maar ik heb ze niet ingediend. Een andere vraag van mij werd namelijk onontvankelijk verklaard omdat de diensten van de minister werden overspoeld met vragen. Het agenderen ervan zou de bespreking van de begroting in het gedrang brengen.

Ik onderschrijf de bezorgdheid van de heer Glorieux, maar ik wil er een vraag aan toevoegen. Een onderzoek van de VMW toont aan dat er nog altijd een hoge concentratie aan zware metalen in de ondergrond aanwezig is. De VMW heeft ook een brief gestuurd aan de eigenaar van het terrein, de intercommunale van Waals-Brabant, met de vraag naar nieuwe analyses. Er is blijkbaar een tegenonderzoek gebeurd, maar de resultaten daarvan stonden bijna haaks op die van de analyse van de VMW. Kunt u daar een verklaring voor geven? De VMW heeft aangedrongen op een onafhankelijk onderzoek. Wat is uw visie daarop?

De voorzitter: Mijnheer Sintobin, het zijn niet de diensten van de minister die uw vraag hebben afgewezen. We hebben een hele reeks vragen afgewezen omdat dit de besprekingen van de begroting in de commissie zou vertragen.

Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, ik apprecieer het ten zeerste dat u rekening houdt

met de werkdruk van mijn kabinet. We proberen alle vragen te beantwoorden, maar het zijn er wel heel veel.

De VMW heeft verschillende brieven verstuurd naar de bouwheer van het waterzuiveringsstation, de Intercommunale du Brabant wallon, met kopie aan de verschillende bevoegde Waalse autoriteiten. Hierop heeft de VMW telkens antwoord gekregen van de IBW. De rechtstreekse contacten met de bevoegde Waalse autoriteiten gebeuren via de Société wallonne des eaux omdat de winning in Pécrot in onverdeeldheid eigendom is van SWDE en VMW. De SWDE heeft na overleg met de VMW verschillende brieven verstuurd naar de Waalse autoriteiten, maar daarop is geen antwoord gekomen.

De contacten met de VMW en de bevoegde autoriteiten van het Vlaamse Gewest zijn goed. Ter ondersteuning van de inspanningen van de VMW – om met de bevoegde autoriteiten van het Waalse Gewest te communiceren en antwoorden te krijgen op de vragen – heb ik mijn Waalse collega aangeschreven en zal ook contact worden opgenomen met zijn kabinet, zodat we de nodige informatie krijgen over de Waalse initiatieven.

In het grondwater in enkele peilputten op de bouwsite van het waterzuiveringsstation werden het voorbije jaar verhoogde waarden aan zware metalen gemeten, weliswaar in sterk wisselende concentraties. De VMW en de Société wallonne des eaux hebben aan de Waalse autoriteiten gevraagd na te gaan in hoeverre het grondwater is verontreinigd, wat de mogelijke impact is op de grondwaterwinning in Pécrot en Sint-Agatha-Rode en wat de grensoverschrijdende impact kan zijn.

Tijdens de gesprekken – het laatste gesprek vond plaats op 10 november 2004 – op het kabinet van de bevoegde Waalse minister, in aanwezigheid van de Société wallonne des eaux, werd afgesproken zo snel mogelijk een reeks bijkomende peilputten te plaatsen, om uitsluitsel te krijgen over de bedreiging van de waterwinning in Pécrot, en het onderzoek naar de beschermingszone te versnellen.

Uit dit onderzoek kan worden afgeleid of er een mogelijke grensoverschrijdende impact kan zijn, meer bepaald in hoeverre de waterwinning van Sint-Agatha-Rode wordt bedreigd.

De kwaliteit van het opgepompte grondwater wordt nauwkeurig opgevolgd door het geaccre

Peeters

diteerde laboratorium van de VMW. Zowel voor Pécrot, La Motte als Sint-Agatha-Rode is er op dit ogenblik geen gevaar voor de volksgezondheid.

Naast de maatregelen die ik reeds heb genomen of die in voorbereiding zijn, is het belangrijk te onderstrepen dat de aanpak van bodemverontreiniging een Waalse bevoegdheid is. Met de bijkomende peilputten en verder onderzoek, en aangezien er geen effect is op de volksgezondheid, zijn er volgens mij voldoende maatregelen genomen. Ik heb de betrokken Waalse minister aangeschreven, en er werden bijkomende afspraken gemaakt over peilputten en de beschermingszone. Er wordt mij gegarandeerd dat er geen probleem is voor de volksgezondheid. Als dit wel het geval is – wat ik niet hoop – zullen we in de toekomst andere maatregelen moeten nemen, maar op dit moment zijn alle relevante maatregelen genomen.

De voorzitter: De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Mijnheer de minister, uw antwoord is enigszins geruststellend. Er moeten nog veel zaken worden onderzocht, onder meer wat op termijn de migratie van zware metalen kan zijn.

Ik dring erop aan dat het onderzoek zeker wordt voortgezet. Als blijkt dat er op termijn een besmettingsgevaar bestaat, moet onmiddellijk contact worden opgenomen met de bevoegde Waalse instanties, zodat zij de nodige remediërende maatregelen kunnen nemen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de aanvaardingsplicht voor houtafval

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Van den Eynde tot de heer Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de aanvaardingsplicht voor houtafval.

Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in december 2003 keurde de toenmalige Vlaamse Regering een wijziging goed van het Vlaams Reglement inzake Afvalvoorkoming en -beheer. De wijziging houdt onder meer een aanvaardingsplicht in voor houtafval. Dit zou een direct gevolg zijn van een actiepunten van het houtafvalplan dat reeds eerder door de vorige regering werd uitgewerkt.

Na publicatie van de Vlarea-wijziging in het Staatsblad van 30 april 2004 is nog steeds niet duidelijk voor welk soort houtafval de aanvaardingsplicht wordt opgelegd. Ik heb contact opgenomen met de OVAM, die vooral een aanvaardingsplicht wil voor geïmpregneerd hout.

Ook de bouwsector is zeer verontrust over de aanvaardingsplicht. Bovendien zou de aanvaardingsplicht voor houten ramen en deuren een oneerlijke concurrentie betekenen, aangezien er voor ramen en deuren in pvc of aluminium geen aanvaardingsplicht wordt opgelegd. Hierdoor kan de kostprijsverhouding van hout ten opzichte van aluminium en pvc negatief worden beïnvloed.

Mijnheer de minister, de aanvaardingsplichten die door de vorige regering werden ingevoerd, kunnen niet altijd rekenen op steun van de sector. Unizo stelde meer dan een jaar geleden voorstander te zijn van een moratorium op afvalaanvaardingsplichten.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van de hiaat in de wetgeving? Er bestaat nog geen concrete aanvaardingsplicht voor houtafval, maar het Staatsblad maakt wel melding van de invoering van de aanvaardingsplicht vanaf 1 januari 2005.

Werden er afspraken gemaakt met de sector over een eventuele aanvaardingsplicht voor houtafval? Mijnheer de minister, zult u de aanvaardingsplicht, zoals vermeld in de Vlarea-wijziging van 30 april 2004, uitvoeren? Op welke manier zal dit gebeuren?

Mijnheer de minister, bent u ervan overtuigd dat alle aanvaardingsplichten noodzakelijk zijn? Zult u het debat hierover opnieuw openen en een evaluatie maken van alle aanvaardingsplichten?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, er werd terecht verwezen naar de beslissing van de vorige regering. Op 5 december 2003 werd het nieuwe Vlarea goedgekeurd. Het is belangrijk om het bijbehorend verslag te citeren: 'Meer specifiek is het de bedoeling om een betere scheiding te bekomen tussen gevaarlijk – bijvoorbeeld verduurzaamd hout – en niet-gevaarlijk houtafval, om zo de gevaarlijke afvalstromen beter te kunnen verwerken. Ook het idee van het selectief sloopbestek kan hier geïntegreerd worden. Zuiver hout moet zo veel mogelijk naar materiaalrecyclage gaan, verontreinigd hout naar energierecuperatie.'

Ik denk dat het niet de bedoeling was van de vorige regering een systeem op te starten dat gelijkaardig is aan Recupel. Het verslag zegt ook dat het niet de bedoeling is een kostentransfer te organiseren van de producenten en invoerders van houtproducten naar de verwerkers van houtafval. Na overleg met de sector over de praktische invulling van de aanvaardingsplicht voor houtafval kan het Vlarea eventueel worden gewijzigd.

Zuiver technisch bekeken, is er geen hiaat in de wetgeving. Het Vlarea bepaalt dat de aanvaardingsplicht voor houtafval in werking treedt op 1 januari 2005. Er is wel nog geen goedgekeurde milieubeleidsovereenkomst of afvalbeheersplan om de uitvoering van deze aanvaardingsplicht in te vullen, overeenkomstig artikel 3.1.1.4, alinea 1.

Er is wel overleg gevoerd met de betrokken sectoren. De conclusies hiervan geven me meer dan de indruk dat de aanvaardingsplicht voor houtafval op dit moment niet realiseerbaar en dus weinig zinvol is. De sector is wel bereid mee te werken aan de realisatie van de doelstelling en van de aanvaardingsplicht, met name een betere scheiding tussen verduurzaamd en niet-gevaarlijk houtafval, met het oog op een aangepaste verwerking, zijnde recyclage of energierecuperatie.

Mevrouw Van den Eynde, op korte termijn zal ik de Vlaamse Regering een aantal voorstellen doen om de aanvaardingsplicht voor houtafval te vervangen door de verplichting voor producenten en invoerders van verduurzaamd hout een beheersplan in te dienen bij de OVAM, om de inzameling en verwerking door energetische valorisatie van verduurzaamd houtafval te organiseren.

We zullen met de sector voortwerken om de doelstelling, waar ook de sector mee akkoord gaat, te realiseren.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, uw antwoord heeft voor duidelijkheid gezorgd.

De onduidelijkheid die op het terrein heerste, kwam ook tot uiting in de pers. De mensen die ermee zouden worden geconfronteerd, hebben hun wenkbrauwen gefronst toen ze hoorden dat de aanvaardingsplicht van start zou gaan op 1 januari 2005, en er geen verdere afspraken waren gemaakt.

Mijnheer de minister, we kunnen er nu van uitgaan dat de aanvaardingsplicht op 1 januari 2005 niet van start zal gaan zoals voorgeschreven in het Vlarea, en u al het nodige zult doen om te overleggen met de sector om het vervuilde hout beter te selecteren en te verwerken.

Minister Kris Peeters: Mevrouw Van den Eynde, ik wil voor alle duidelijkheid zeggen dat ik een voorstel zal doen aan de Vlaamse Regering. Ik hoop dat mijn collega's me zullen volgen. Het gaat om een beslissing van de Vlaamse Regering, maar dit kan binnenkort gebeuren.

Ik denk dat alle meerderheidspartijen, maar ook alle oppositiepartijen, – als de doelstelling wordt gehaald op een realistische en aanvaardbare wijze – niet de behoefte hebben om zaken op te leggen die door de sector niet kunnen worden uitgevoerd.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, jammer dat wij niet in de Vlaamse Regering zitten, maar we zullen u steunen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 11.35 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP: Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN: Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

